Wyznaczanie otoczki wypukłej
Quickhull

Szymon Tomaszewski

25/12/2024

1. Treść zadania

Wyznaczanie otoczki wypukłej, np. Graham, Jarvis, quickhull [https://en.wikipedia.org/wiki/Convex_hull].

2. Przedmowa

Dokument ten ma na celu przybliżenie działania programu od strony teoretycznej jak i technicznej, techniczne zagadnienia zostały bardziej poruszone w komentarzach znajdujących się w kodzie. Dokument został dodatkowo wzbogacony o ilustracje, znajdujące się w rozdziale “Załączniki”, w celu lepszego zrozumienia działania programu.

3. Teoria

3.1. Otoczka wypukła - wprowadzenie

Otoczka wypukła jest to najmniejszy zbiór wypukły taki, że każdy element danego zbioru A zawiera się w tym wielokącie lub leży na jego brzegu. Można oczywiście rozważać przestrzenie wielowymiarowe lecz rozwiązanie takiego problemu jak i jego wizualizacja jest znacznie cięższa.

Należy także napomnieć czym jest zbiór wypukły, ponieważ pozwoli nam to na niewielką optymalizacje w kodzie. Jest to podzbiór pewnej przestrzeni zawierający wraz z dowolnymi dwoma jego punktami odcinek je łączący. *(Załącznik 2)*

3.2. Quickhull

Quickhull to algorytm dziel i zwyciężaj który wyznacza otoczkę wypukłą zbioru punktów umieszczonych w przestrzeni o dowolnej liczbie wymiarów. Został on odkryty przez

Williama Eddy’ego i Alexa Bykata oraz Greena i Silvermana.

Średnia złożoność tego algorytmu wynosi O(n*log(n)) a pesymistycznie O(n^2). Najgorsza złożoność występuje jeśli wszystkie punkty należą do otoczki wypukłej a najlepsza gdy każdy wyznaczony punkt tworzy równy podział pozostałych punktów.

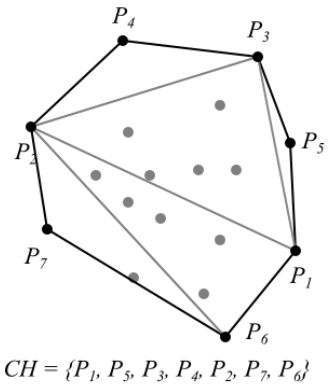

Źródło Wikipedia https://pl.wikipedia.org/wiki/Quickhull

3.2.1. Algorytm

Krok 1:

W zbiorze punktów znajdujemy dwa skrajne punkty (**A** i **B**) - minimalną i maksymalną współrzędną **x**.

Krok 2:

Dzielimy zbiór punktów na dwa podzbiory S1 oraz S2 które odpowiednio znajdują się nad prostą **AB** i pod nią.

Krok 3:

Następnie wywołujemy rekurencyjne program dla podanych podzbiorów.

Procedura ta przyjmuje trzy argumenty, punkty A i B oraz podzbiór P na którym ma być wykonany.

- Jeśli P jest puste to kończymy.
- Jeśli P ma jeden element to należy od do otoczki.
- W przeciwnym razie:
    - Szukamy punktu F najbardziej oddalonego od prostej **AB** - ten punkt należy do otoczki wypukłej. Wszystkie punkty wewnątrz trójkąta **ABF** odrzucamy.
    - Następnie znajdujemy zbiór S1 punktów znajdujących się po lewej stronie prostej **AF** oraz analogiczny zbiór S2 dla prostej **BF.**
    - Wywołujemy rekurencyjne program dla podanych podzbiorów.

3.3. Implementacja

Bardziej szczegółowe informacje dotyczące implementacji zostały zawarte w komentarzach znajdujących się w kodzie.

3.3.1. Punkty na płaszczyźnie - 2D

Została stworzona struktura w pliku `Point.h`, która reprezentuje punkty na płaszczyźnie. Zaimplementowano także porównania dwóch punktów poprzez przeciążenie operatora “==”.

3.3.2. Wyznaczanie odległości

Zwracana jest liczba proporcjonalna do odległości punktu P od obecnie wyznaczonej linii dzielącej zbiór punktów. Nie musimy liczyć rzeczywistej odległości bo interesuje nas tylko tylko pole równoległoboku. Pomijając wyliczenia z twierdzenia Pitagorasa nasz program będzie wydajniejszy

3.3.3. Szukanie najmniejszego i największego elementu

Skorzystamy z std::sort: z biblioteki algorithm.

std::sort(begin, end, compare);

- *begin i end* - określają zakres elementów do sortowania
- *compare* - jest to alternatywna funkcja która określa regułę porównywania algorytmów - w naszym przypadku jest to funkcja compare. Domyślnie jest wykorzystywany "<" lecz w naszym przypadku będziemy sortować elementy po x. Nasz algorytm sortujący musi zwracać true jeśli pierwszy argument jest mniejszy niż drugi i false w przeciwnym razie.

Z uwagi na to że wykorzystaliśmy vector możemy teraz skorzystać z **.front()** i **.back().**

3.3.4. Iloczyn wektorowy

Funkcja cross odpowiada za obliczenie iloczynu wektorowego która jest wykorzystywany w funkcji getSides.

3.3.5. Określanie po której stronie znajdują się linie

Wykorzystywany jest tutaj wynik iloczynu wektorowego dla każdego punktu.
Jeśli wynik jest równy 0 to punkt P leży na linii AB, jeśli wynik jest większy od 0 to punkt leży po lewej stronie linii AB a w przeciwnym przypadku po prawej.

3.3.6. Najdalszy punkt od linii AB

Dla każdego punktu obliczamy odległość od linii AB za pomocą funkcji distance, jeśli punkt znajduje się dalej niż najdalszy dotychczasowy punkt to go aktualizujemy.

3.3.7. Właściwy algorytm - quickHull

Już na starcie możemy zauważyć, że jeśli zbiór złożony jest z mniej niż 3 punktów nie da się stworzyć otoczki wypukłej, według definicji, którą podaliśmy na początku. Następnie znajdujemy najbardziej oddalone punkty(A i B) od siebie(względem osi x) i mamy pewność, że należą one do otoczki więc je dodajemy. Następnie dzielimy punkty na lewe i prawe względem odcinka wyznaczonego przez punkty A i B.

W kolejnym kroku wykorzystujemy funkcję pomocniczą. W niej określamy najdalej odległy punkt F(który należy do otoczki) i dzielimy zbiór na elementy które są poza trójkątem ABF, czyli leżą po lewej stronie linii AF i FB.*(Załącznik 1)*

Funkcja pomocnicza jest wykonywana rekurencyjnie aż zabraknie punktów.

3.3.8. Poprawna kolejność wypisywania elementów

Punkty są dodawane w odpowiedniej kolejności aby można było utworzyć z nich otoczkę wypukłą, to znaczy dwa sąsiadujące punkty w zwracanym zbiorze danych powinny być w stanie połączyć się linią tak aby nie przecinały się z innymi liniami a razem utworzona figura powinna być otoczką wypukłą. Do wizualizacji utworzonych figur stworzyłem prosty skrypt w pythonie aby można było zaobserwować czy punkty są w dobrej kolejności. *(Załącznik 3)*

3.3.9. Wykorzystane biblioteki

3.3.9.1. algorithm

Wykorzystywane w celu zastosowania sortowania programu i przy testowaniu.

3.3.9.2. cmath

Wykorzystana w celu obliczania wartości bezwzględnej w odległości.

3.3.9.3. vector

Aby ułatwić operacje na punktach.

3.3.9.4. iostream

Wyświetlanie danych.

3.4. Testowanie

Testowanie jest realizowane w pliku `test.cpp`. Polega ono na sprawdzeniu czy dany program zwróci taki sam zbiór punktów co oczekiwany. Została stworzona struktura `TestCase` do łatwiejszego rozbudowywania testów.

3.5. Załączniki

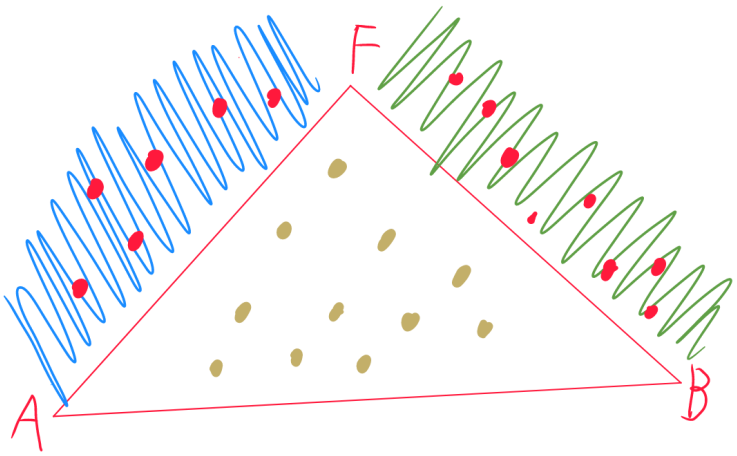

(Załącznik 1) - Wyznaczanie kolejnych punktów do sprawdzenia(czerwone kropki na ilustracji) przez uwzględnianie tylko lewej strony AF(kolor niebieski) i FB(kolor zielony). Kropki wewnątrz utworzonej figury są pomijane

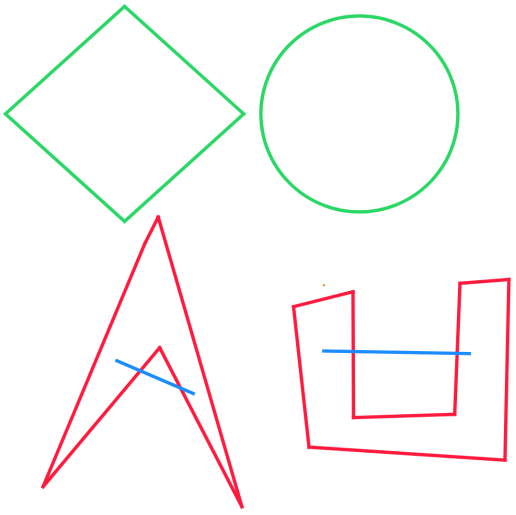

(Załącznik 2) Na zielono zaznaczono poprawne zbiory wypukłe a na czerwono zaznaczono niepoprawne wraz z uzasadnieniem.

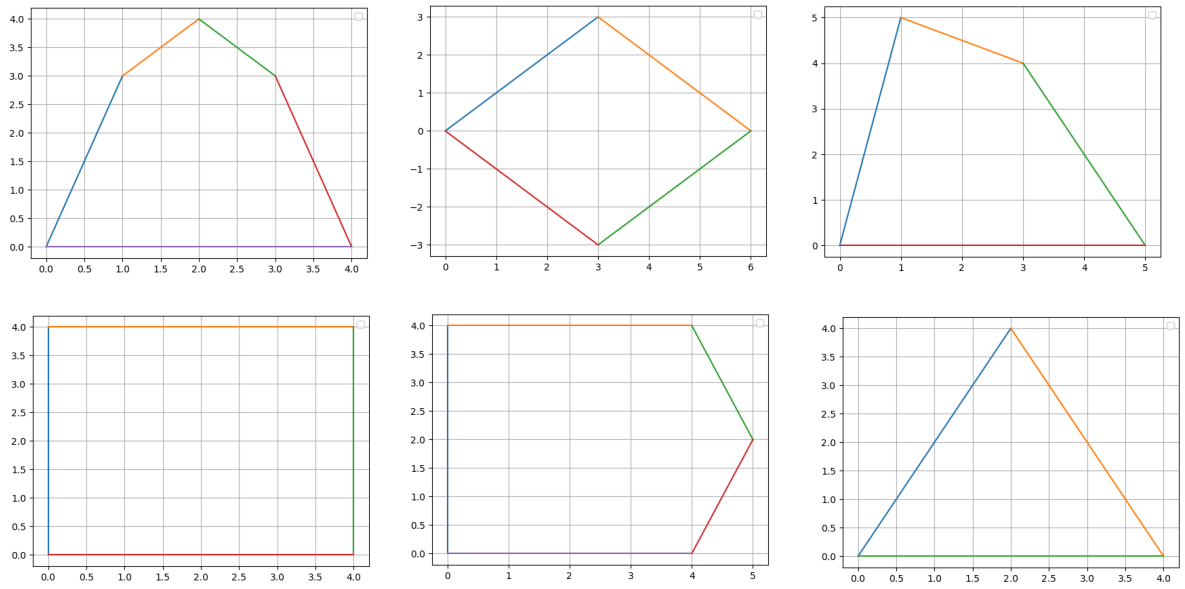

(Załącznik 3) Utworzone figury z otrzymanych punktów

3.6. Kompilacja i struktura projektu

Program jest podzielony na trzy główne pliki: `quickhull`, `test` oraz `main`.

- Plik `quickhull` zawiera implementację algorytmu QuickHull, odpowiedzialnego za wyznaczanie otoczki wypukłej.
- Plik `test` zawiera zestaw testów weryfikujących poprawność działania algorytmu.
- Plik `main` służy jako punkt wejścia programu
- Plik `main` służy jako punkt wejścia programu
- Plik `draw` służy do rysowania otoczki

Do kompilacji wykorzystywany jest make.

3.7. Źródła

1) https://pl.wikipedia.org/wiki/Quickhull
2) https://pl.wikipedia.org/wiki/Zbi%C3%B3r_wypuk%C5%82y
3) https://www.educative.io/answers/what-is-the-quick-hull-algorithm
4) https://www.geeksforgeeks.org/quickhull-algorithm-convex-hull/
5) Pyplot tutorial — Matplotlib 3.10.0 documentation